

DEBBIE
MASON

MURTUD
SÜDA
PARANEB

Originaali tiitel:
Debbie Mason
Primrose Lane
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, firmad, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud seostes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade ja elavate või juba lahkunud inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Debbie Mazzuca.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E02405422
ISBN 978-9949-82-867-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Kunagi oli aiatöö Olivia Davenporti lemmiktegevus. Tema ema ja vanaema olid mõlemad olnud innukad aednikud. Nad andsid oma armastuse lillede vastu edasi Oliviale ja õpetasid teda hindama lihtsat naudingut, mida pakkus elamine kooskõlas loodusega.

Aga Olivia polnud enam kui kaks aastat kühvlit ega kõblast kätte võtnud. Ta oli kaotanud huvi hoolitseda õrnalt habraste võrsete ja sibulate eest, mis õide puhkesid ja siis surid. Ometi oli ta siin, istus keset Gallagheride maavalduse metsistunud aeda, vana hea kühvel käes.

Greystone'i häärberi peokorraldajana hoolitses ta kõikide detailide eest – ükski asi polnud liiga suur ega liiga väike. Tema töö tähendas hoolitsemist sellegi eest, et aed oleks enne lähenevat pulmahooaega ideaalses korras.

Ta vaatas laia äärega suvekübara alt imposantse graniidist häärberi poole, mis heitis lõhnavale aiale varju. Kaheksa kuud varem oli pime ja lohutu septembriõhtu sundinud teda Harmony Harbori mereäärsest linnast varju otsima, kui Atlandi ookeanilt lähenes tihe udu. Kui ta siis udust kerkiva muinasjutulossi poole

vaatas, poleks ta osanud arvata, et Greystone'i häärberist saab tema kodu. Koht, kus ta end uueks loob. Koht, kus temast saab Dana Templeton.

Siin ei teadnud keegi, et ta oli kaduma läinud Bostoni seltskonnadaam Olivia Davenport. Keegi ei teadnud, et ta oli kunagi olnud ema ja abikaasa. Keegi ei teadnud, et viimasel nädalal olid mälestused ähvardanud ta põlvili suruda.

Ta ei teadnud kunagi, millal need ründavad. Mõnikord olid mälestused nagu vargad öös, ründasid pimedusest, lõid hinge kinni ja röövisid selle väikese rahuloluiva, mis tal oli õnnestunud oma uuest elust leida. Teinekord olid need nagu suur soe kallistus, mis oleks võinud igavesti kesta.

Ent sel ei paistnud tähtsust olevat, kas mälestused olid head või halvad; üks oli neil ühine: võim saata naine tagasi sellesse süngesse paika, kust ta alles äsja oli põgenenud. Ta arvas, et küllap tema mure selle pärast, kas ta läheb sinna tagasi või mitte, reetis midagi. Oli aeg, mil ta polnud sellest hoolinud.

Asi oli aastapäevades. Need aina kuhjusid. Täna oli raske. Homme on palju hullem. Sellest hoolimata pidi Olivia oma tööd tegema.

See polnud päris tõsi. Tal oli valik; valik oli alati olemas. Ta ei pidanud ju elatise teenimiseks tööl käima. Ent mingis mõttes oli ta oma elu päästmise eest tööle tänulik. Tegutsemine, mõtete ja aja täitmine tööga aitas tal toime tulla.

Töö Greystone'i peokorraldajana oli andnud talle eesmärgi, rõõmu saavutustest ja rahulduse. Ja Gallagheride naised olid andnud talle midagi veel väärtuslikumat – oma sõpruse.

Nii et ükskõik, kui ahvatlev tunduski mõte homme voodisse jääda ja tekk üle pea tõmmata, annab Olivia oma parima, et teha sellest eriline päev nii oma sõpradele kui teistele emadele, kes häärberisse tulevad. Ta hoiab halvavaid mälestusi eemal nii, nagu oli seda terve eelmise nädala teinud – ärevuse tõrjumiseks mõeldud tablettide ja unerohu abiga.

Neid relvi oli ta minevikuski kasutanud. Aga nüüd kasutas ta neid mitte ainult valusate mälestuste, vaid ka tunde vastu, et lähememas on midagi kohutavat. Sõltuvusse jäämise pärast ta ei muretsenud. Tal oli ainult natuke abi vaja, et järgmised kolmkümmend kuus tundi üle elada. Tõsi, täna oli ta abi kahekordistanud.

Olivia närvid olid telefonikõnede pärast läbi. Kõnede pärast, millele ta ei vastanud, sest tundis mehe numbri ära. Lõpuks peab ta ikka vastama. Stanley Morton ei olnud mees, kes oleks alla andnud. Aga Oliviale ei saanud ta enam haiget teha. Mees oli kõige hullemat juba teinud. Küllap oli tegemist mingi tühise asjaga nagu kivimaja omaniku vahetamine. Ainult et Olivia mõtteis võis isegi nii väike asi kasvada nagu umbrohi ja ta vanasse ellu tagasi imeda.

Ta viskas koldnõgese kasvavasse kuhja enda kõrval ja andis oma parima, et tõrjuda mõtteist Stanley ja tema telefonikõned. Ta ei saanud endale täna murest kangestumist lubada. Seda ei võimaldanud tema ajakava.

Kell kolm pärastlõunal pidid viisteist last vanuses neli kuni kümme eluaastat kogunema koosolekutesaali väikesi lillepotte kaunistama. Igas potis pidi olema üks roosa tulp, mida Olivia püüdis praegu ahnest kevadisest mullast välja tirida. Ta oli otsustanud, et emad peavad saama oma lilli nautida rohkem kui paar päeva, ja andis oma parima, et sibulaid mitte kahjustada.

Olivia võttis naeratades terve tulbi koos sibulaga mullast ja pani väikesesse potti. Tulp sümboliseeris õnne ja häid soove ja see oli Olivia arvates ideaalne lill, mille lapsed võiksid emadele kinkida. Vaevalt oli ta selle mõtte peale tulnud, kui tema silme ette kerkis kolme aasta tagune mälestus. Ta nägi selgelt väikest poissi, kellel oli käes valge punutud kandik, mille ta tõi Oliviale, kes istus baldahiinhoodis. Nähes, kuidas poiss raske kandikuga hädas oli, sirutas ta käe, et poega aidata. Cooper tõstis otsustavalt lõua.

Ta oli kuueaastane, pärast järjekordset leukeemiaravi kahvatu ja kõhn, ja peaaegu võimatu oli alla suruda soovi teda aidata. Alumist huult hammaste vahele haarates surus Olivia käed süles kõvasti

kokku, et seda mitte teha. Poeg kinkis talle oma Boston Red Sox'i nokkmütsi alt uhke naeratuse, mis ulatus tema siniste silmadeni, kui ta kandiku voodile pani.

Cooper oli talle hommikusöögi teinud, mahlane apelsin oli kooritud ja sektoriteks võetud, kausis olid ema lemmik-hommikusöögihelbed Cocoa Puffs. Tal oli käes kaunistatud lillepott, milles oli täiuslik roosa tulp. Poisil oli lille tähendus meeles olnud. Olivia sirutas käed, et poega kallistada. Tema käed jäid õhku ripuma.

Olivia silmad tõmbusid niiskeks, maapind muutus häguseks siniroheliseks plekiks, kui ta kontrollis, ega keegi seda hetke ei näinud. Ta langetas tühjad käed külgedele. Homme saab kaks aastat, kui ta oma poja mattis. Sel aastal langes aastapäev emadepäevale.

Olivia ei teadnud, keda ta oli püüdnud petta. Ilmselt iseennast. Sest ükskõik, kui palju ravimeid ta oli täna võtnud või homme võtab, ei aita selleks, et mälestusi tõrjuda või emotsioone kontrolli all hoida. Ja kas poleks piinlik... ja lastele ehk ka hirmutav. Võib-olla saab tema hea sõber ja ülemus Sophie Gallagher tema asemel meisterdamist juhendada.

Vaevalt oli see mõte Oliviale pähe tulnud, kui ta kuulis Sophie häält pukspuuheki tagant siseõuest. Olivia nägi selles head märki ja ajas end püsti, et sõbrannale lehvitada, kui kuulis teist häält, sügavat ja mahlast, võrgutava kõminaga, mida Olivia isegi oma kummikutes varvasteni tundis. Ta vajus kohe põlvile, et end peita, ja krimpsutas nägu, kui põlv kühvliserva tabas.

Totralt kena, tumeda peaga, sinisilmne mees ei sundinud Oliviat tavaliselt põlvitama, aga see isend sai sellega siiski hakkama. Ja asi polnud tema kenas näos ja võrgutavas hääletoonis ega selles, et ta oli viimasel ajal Olivia unenägudes peiosa mänginud – selle pani naine täielikult ravimite süüks. Ei, asi oli selles, et kui Finn Gallagher tema poole vaatas, haaras Oliviat ebamugav tunne, et mees nägi tema pettuse läbi ja teadis täpselt, mida naine varjab.

Olivia kohmetusel oli teinegi põhjus. Aga ta ei tahtnud seda teadvustada, sest sel juhul oleks ta pidanud oma tunnetele otsa vaatama.

„Kas sa Danat oled näinud?“ küsis meresiniste silmadega mees, kes näis Olivia hingepõhja nägevat. „Vanaema on tema pärast mures. Ta arvab, et Dana hakkab haigeks jääma.“

Finni sarkastilist tooni kuuldes kangustus Olivia, kui tema reetlik süda kiiremini lööma hakkas. Näis, et universum ei ole enne rahul, kui ta on täna kõikide ebamugavate ja häirivate mõtete ja tunnetega vastakuti olnud. Kõik lootused aias õndsat rahu leida haihtusid tänu Finni kosjasobitajast vanaemale.

Ojaa, Olivia teadis täpselt, mis Kitty Gallagheril mõttes oli. Seitsmekümnendates eluaastates naine ei varjanudki oma eesmärki pojapojale naine leida.

Ja kahjuks pani Kitty hiljutine edu Finni vanema ja noorema venna puhul vanema daami uskuma, et tal on asja peale annet.

Ta oli ka väga motiveeritud. Naine takistaks Finnil pöörduda tagasi Kongosse, kus ta Piirideta Arstide organisatsioonis töötas. Finn oli saanud tõsiselt vigastada märtsis, kui mässulised ründasid haiglat, kus ta töötas.

„Ma nägin teda alles natuke aega tagasi,“ ütles Sophie. „Minu meelest polnud tal häda midagi.“

Olivia kuulis ärritust Sophie hääles. Neljandat kuud rasedal, oma seksikasse ja lahkesse tuletõrjujast mehesse Liamisse kõrvuni armunud Sophiel, kes kasvatas nende imearmsat kaheksa-aastast tütart Miat ja juhtis häärberit, polnud aimugi, mis Kittyl mõttes oli.

„Ole nüüd, sa ei arva ju tõsiselt, et selle naisega on kõik korras, Soph.“

Ja siin oligi see, mida Olivia liiga täpselt uurida ei tahtnud – Finn ja tema sarnasus Olivia kadunud mehe Nathaniga. Tõsi, Olivia ei olnud Finni seltsis väga palju aega veetnud. Mehe poolt oli see tahtlikult nii, uskus Olivia. Mees andis oma parima, et oma tundeid

varjata, aga Olivia sai aru, et Finn oli teda hinnanud ja leidnud tal puudusi olevat.

Mitte et keegi teine seda märgata võis, sest Finn oli täiuslikult viisakas iga kord, kui nende teed ristusid. Aga see oli ju nii tema moodi, eks ole? Ta oli ikkagi Gallagher. Üks headest meestest, sellistest, kes olid kasvatatud teenima ja kaitsma.

„Noh, Finn, minu meelest oli temaga kõik korras, aga ilmselgelt arvad sa, et mul jäi midagi kahe silma vahele,“ kuulis Olivia Sophiet ütlemas. Sõbranna näis samuti Finni peale pahane olevat. Ja see pakkus Oliviale teatud mõttes rahuldust.

„Anna andeks, ma ei mõelnud seda nii. Süüdistas selles vanaema. Mul hakkab tänu temale viimasel ajal kannatus katkema.“

„Sa ei saa Kittyt süüdistada, et ta üritab sind siin hoida. Finn, ta mureseb sinu pärast. Samuti Liam ja teie isa. Oled sa kindel, et ei kiirusta? Sellest ei ole nii palju aega möödunud, kui sa ratastoolis istusid.“

„Sinu päevad mööduvad vast palju kiiremini kui minu omad. Ma olen juba rohkem kui kuus nädalat ratastoolist väljas, Soph. Ma broneerisin lennupileti. Ma lähen järgmisel päeval pärast Griffi ja Ava tagasitulekut,“ ütles ta, viidates oma kõige vanemale vennale ja tolle naisele, kes veetsid Itaalias mesinädalaid.